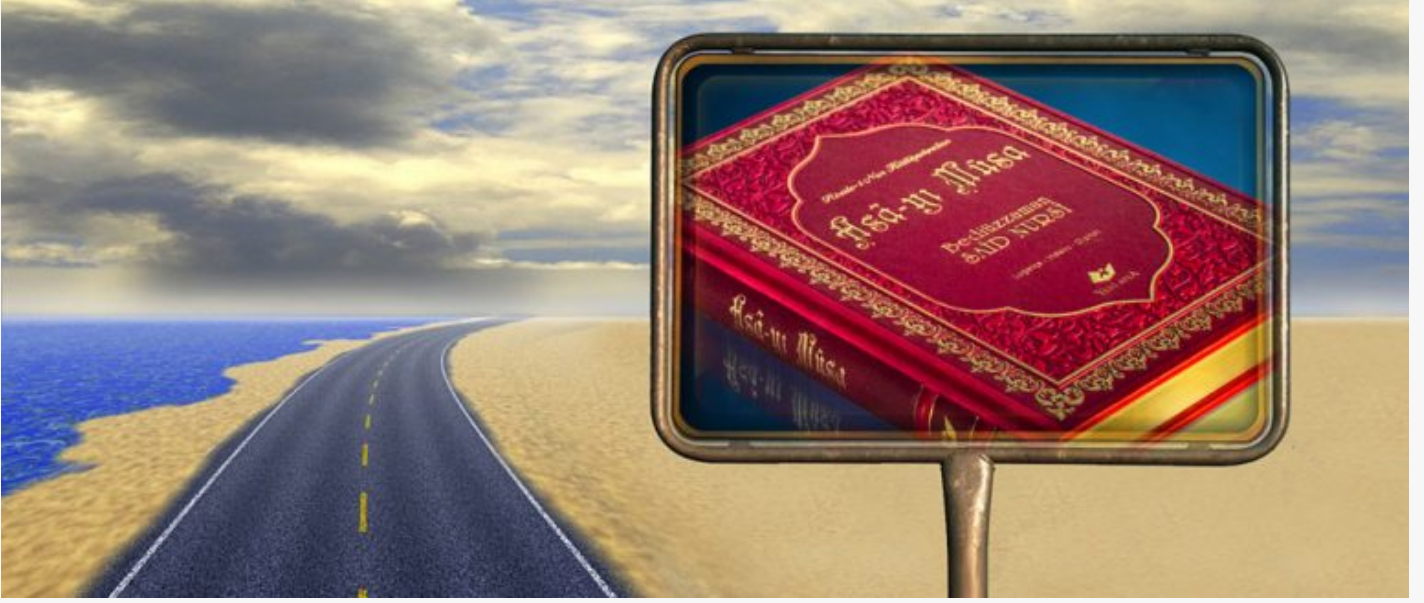

Mânevî hastalıklar ve Risale-i Nur

Risalelerle hemhal olan herkes çok iyi bilir ki bu eserleri okuduğumuzda içimizde anlatılması imkânsız bir coşku, huzur ve saadet hasıl olur.

Ve belki de kimi zaman Risalelerden herhangi bir kısmı okurken zihnimiz başka yerlere gider elimizde olmadan.

Tıpkı namaz kılarken olduğu gibi. Belki şeytanın bir vesvesesi belki de akıl lâtifinin hissesini aldıktan sonra tatil-i eşkali...

Aklımızı tam mânada odaklayamadan okuduğumuz o dakikalar cennet bahçelerinde dolaşır gibi hisler uyandırır bizlere. Kitabı okuyup kütüphanedeki yerine koyarken de açık bir yaraya pansuman yaptırmışız da ağrımız sızımız azalmış hissi gibi bir his gelir kalbimize. İşte o imanî yaralara sürülen merhemlerin etkisidir Risale-i Nur.

Kimi kişilerin bu anlattıklarına şu şekilde bir itirazı olabilir: “Ben okuduğum zaman hiçbir şey anlamıyorum ve anlamadığım gibi sizin anlattığınız şekilde bir zevk de hasıl olmuyor bende!”

Evet doğrudur. Ve yaşayanlar da var bunu kuşkusuz. Ama bu cümleleri sarf eden hiç kimse sonrasına şu cümleleri eklemeyebilir, ekleyemez: “Okumadan öncesi ile okuyup eseri kütüphanedeki yerine koyduktan sonraki hâlet-i ruhiyem arasında hiçbir değişiklik olmuyor ve olmadı!”

Bu cümleleri kurmaz çünkü kesin bir şekilde arada fark vardır.

Bu soruyu yöneltene, “Peki okuduğun için pişman mısın?” diye sorsak net bir dille “hayır, pişman da değilim” cevabını alacağımızdan eminim. İşte bu pişman olmama durumu aslında bir iç huzurun habercisidir. Neden mi? Çünkü insan fitrî olarak yanlış birşey yaptığı zaman vicdan azabı denilen hisse kapılır. Bu hisse kapılmamış iseniz, ya yaptığınız şey doğru ya da vicdanınız sükût etmiş olabilir. Elinize Risale-i Nur’u alıp okumaya gayret etmiş iseniz vicdan lâtifinizi daha tam susturamamışsınız demektir ki, bu da vicdanınızın sükût etmediğini gösterir. Öyle ise Risale-i Nur okumanız doğru bir şeydir. Ve bu anlattığım bütün önerme silsilesi sizin Risale okuduktan sonraki iç dünyanızda— belki de şeytan tarafından hissetmenizi engelleyecek duvarlar koyulan— bir iç huzurun varlığının delilidir.

Normalde bir ilâç asla aynı zamanda bir gıda olamaz. Ama Rahmanî gıdalar hariç. Buna bütün meyveler sebzeler yani nebatat birer delildir. Hem ilâç hem gıda nev’ındendirler. Mânevî ilâç ve gıdalarda da durum aynıdır. Rahmânî olmayan bir ilâç aynı zamanda gıda olamaz. İşte Risale-i Nur hem gıda hem de ilâç hükmündedir. Evet, Risaleler Rahmanî birer tılsım olduklarından onlarda manevî gıda özellikleri de vardır, ilâç muhteviyatı da. Bir yandan Allah’ın izni ile mânevi yaraları iyileştirirken, diğer yandan imânî açlığımızı da giderir, daha doğrusu bizleri imânî anlamda doyurur. Hepimizin malûmudur ki gıda, bir insana hayatının devamı için lüzumlu bir nimettir. “Bugün doydum oh!” dedikten sonra bir ömür

aç yaşanmaz. Hergün bir kaç öğün ekmeğe ve suya muhtacı. İşte aynen böyle de, bizler manevî hastalıklara düçar olmuş bîçareleriz. Mânevî hastalıkların çaresi de mânevî ilâçlardır. Her insan potansiyel olarak kalbî ve ruhî hastalıklara yakalanma riski taşır. Özellikle âhir zamanda kalp ve ruhumuza nüfuz ederek bizi mânen hasta edecek pek çok virüs ve mikroplarla karşı karşıyayız. Bu hastalıklara yakalanmamak veya yakalanmış isek çabuk tedavi olmak çaresi, Kur'ân eczanesinden elde edilen Risale-i Nur eczalarındadır.

Suale gelince: Okuma sonrası huzur var ancak, okuma esnasında zevk alamıyorum. Acaba neden? Nedeni ameliyatın acı vermesi. Hiçbir ameliyat sonrası ağrısız, sızısız, meşekkatsiz olmaz. Böyle durumlarda iyileşme sürecinde bir nekahat dönemi yaşanır. Daha sonra asıl iyileşme başlar. Çok okuyarak bu acı dindirilir ve rutin bir ilâç tedavisine dönüşür. Kimilerine acı gelmeyişi, onların o acıları çok evvel çekip iyileşen kalbine o eserlerin artık bir ilâç değil gıda hükmüne geçmesindedir. Ya da hastalığı erken teşhis ile anında o hakikatlerle bertaraf etmeleriyedir. Gıda, acı değil lezzet verir. İlâç iyileştirmeye vesile olurken vücut acı çeker ama acıyla birlikte ardından rahatlama hissi gelir. Yaralar iyileşince de iştah artar, bünye kendine gelir.

Manevî hastalıklar da aynen böyle. Önce ilâç olan Risale-i Nurlar acı geelebilir, sıkılırsın okurken, uykun gelir. Ama kalp iyileştikçe iştahın artar ve okudukça doyumsuz bir lezzet alırsın. Herkese afiyet ve şifa olsun... Manevî olarak ayağa kalmak ümidi ile..

Akif ARSLAN